

МИЛЕ ТОМИЋ

ДОМАЋИ ВАМПИРИ

Коректура: Octavia Nedelcu
Компјутерски слог: Mile Tomić
Корице: Mile Tomić

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILE, TOMIĆ

Domatii vampiri = Strigoii casei / Mile Tomić. - București : Editura
Universitară, 2017
ISBN 978-606-28-0545-6

821.16

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062805456

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul autorului

Copyright © 2017 – Rezervat autorului
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

МИЛЕ ТОМИЋ

**ДОМАЋИ
ВАМПИРИ**

РОМАН

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2017

I

ДАНАС ЈЕ ЛЕПО ВРЕМЕ

- Већ ми неколико месеци помињеш да се морамо наћи негде насамо где се можемо лепо напричати.

- Ти си мој син, ја теби још нисам имао прилике рећи оно што мораш знати од мене као твог оца. Ја сам целог живота радио у тајној полицији и догурао до генерала баш онда када ми је било најпотребније. Твоја сестра, а затим ти, порасли сте, требало је интервенисати да се све одвија онако како ја то желим. И тако је и било. Тако је било само до сада, када си ти постоа „велики господин“ дипломирао у Америци политичке науке. Хоће човек у политику. Не у Америци. Не! Хоће овде, у својој Румунији да уведе амерички капитализам америчким тенковима.

- Лако је теби. Одрадио си своје, имао си високу плату, сада високу пензију. Нико те још није питао за здравље.

- Морали смо доћи овде, у ову проклету Делту Дунава, код ових неписмених Липована, или Руса. Надам се да нас, осим газде, нико не надгледа. Од њега се морамо чувати. Једва сам га убедио са сам се целог живота бавио риболовом, да се сналазим са моторним чамцем и да нас, кад и кад, остави саме да мало

проговарамо. Зато смо и дошли овде. Ево нас сада на чамцу. Сами са собом, можда први пут после толико година. Мој посао ти је познат, служио сам своју отаџбину.

- Своју комунистичку отаџбину.

- Ода када си ти постао непријатељ комунизма. Да њега није било, ни ти, ни твоја сестра не бисте били оно што јесте. И доста о томе.

- Шта трпаш и моју сестру у наш разговор?

- Ако дође до нечега и ако се икада буде све испитивало и на танане претражило. Није ни она ван наше дискусије.

- Она је лекарка, сада главни директор једне од највећих болница у престоници, позната личност у својој струци. Какве везе има она са твојом прошлошћу.

- Ви сте завршили најбољу гимназију у Букурешту, познатој под именом „Свети Сава“. Знаш и сам како је то било. Тамо су била примљена само деца и унуцу високих комунистичких службеника, тајних служби, високих официра свакојакe полиције, да не кажем милиције и све тако редом. Примили су, случајно и неког „ничијег“ али је тај тешко догурао до краја. Изгубио се на путу до велике матуре.

- Не нападај мене и моју сестру. Ми смо успели са највећом оценом.

- Успели, али како? Имали сте припремна предавања месец дана пре пријемног испита. Тамо су вам најбољи професори Букурешта предавали, да не кажем објашњавали, управо питања са пријемног испита. Њима је Министарство наставе морало дати сва та питања. Припрема је трајала све док нисте сви, до

последњег, били у стању да одрадите субјетке за десетку. То је био пријемни испит и твој и твоје сестре. Кома ти то причаш? Исто се то догодило када је твоја сестра полагала пријемни испит на медицинском факултету. Радила је са исто таквим професором управо те субјекте. Лепо је успела, лепо је завршила факултет, лепо се је запослила, одмах у Букурешту. Само ја знам колико су ме коштали њени испити. Али, све је положено са највећим оценама. Тада је у Румунији било 12 градова где си могао бити запослен одмах после завршетка факултетских студија једино ако си те студије завршио са најмање девет. Твоје је сестра, без мало, имала десетку. После није бело лако да је прогурам до заменика директора, ето сада је главни директор највеће болнице и престоци. Разуме се, све уз помоћ мојих старих пријатеља и мог новца. Иако ми више не постојимо, ми смо још увек у пуној моћи. Договорили смо се да, доживотно помажемо један другом, ако се наилази на тешкоће. Имамо своје људе свуда. На свим нивоима. Економска моћ Румуније, онаква, кава је, још је у нашим рукама. Украду нешто и нови капиталисти, али се нас плаше. Морају нам дати добар део од тога и нама.

-Да ли то значи, да ме Бог сачува, да ме моја сестра лечи.

-Она и није много радила као права лекарка, више као прави администратор. Сама је била свесна да је и за њу медицина страна наука, сасвим страна. Али доносна. Много доносна. Код ње у болници раде најбољи лекари у Румунији, ту се лече најугледније

личности уз наујгледидје подмићивање јер је тешко доћи, тек тако, до слободног кревета у тој болници.

- Баш ми је драго што нисам овде студирао.

- То немој више никада рећи. Ти ниси био способан ни за какав занат. Ни за теоретски, ни за практични. Добро си испекао енглески језик и то те је спасло. Јавио сам пријатељима да ми треба једна бесплатна стипендија за политичке науке у Америци и добио си је. Бесплатна кажем, јер ти тамо ниси плаћао своје школовање, то сам ја плаћао овде политичарима да те ставе на државни списак румунских студената. И прогурали те. Пратио сам ти тамошње школовање и дубоко се убедио да је за тебе најбољи неки политички положај јер ту можеш рећи шта хоћеш, можеш лагати колико хоћеш, нико ти не проверава памет.

- Молим те, немој баш тако о мени.

- Рекао сам ти већ да ниси способан ни за какав посао. Зато сам сигуран да ћеш лепо успети у политици. Код нас се политиком баве већином никавци, већи од тебе. Има и тамо интелегентних људи, али мало, Веома мало. Скоро ћеш бити посланик, сенатор, министар и ко зна све шта. Треба да се овде договоримо о свему. Прво, да изаберемо партију у коју да се упишеш. Да видимо колико ће ме то коштати. Треба уложити солидан прилог при изборима на рачун те партије да те не забораве и омогуће да, ако победите, надокнадиш двоструко, троструко поклоњени новац.

- Можемо ли ту сачекати прво изборе па видети за даље?

- Будало, морамо поклонити огромну суму и једној од партија на власти и најјачој партији у

опозицији, али да једна не зна за другу. Мораш ући у политику независно која странка победи. Паметно си урадио када си преузео мајчино девојачко презиме и још паметније што си се, за време, сместио у хотел и ниси долазио к мени. Купи себи стан и смести се тамо, мени никако не долази. Ако се укопча да си мој син, требаћу дати половину своје имовине у иностранству да том човеку затворим уста. Ја сам за тебе господин Михај, пази како ми се обраћаш у неком друштву иако смо се договорили да не обијемо иста врата. Касније ћемо видети како ћемо и шта ћемо. Моје је друштво одлично организовано. Рекао сам ти, имамо свуда своје људе, али не улазимо још у јавне полемике. Док не доспемо до већег колача. После избора придружиће ти се још неколико синова мојих пријатеља, можда ћете размислити о оснивању нове партије. Морате поштовати Америку, она надзорава све у Румунији. Чим посумња у оданост неке особе, већина новинара налети на њега, компромитују га лажима и истинама, али када се то открије, дотичан је замољен да излази из политике. Бар за пар година. Не може више, компромитован је у јавности, иако ни крив ни дужан. Немој бранити и мемој нападати Америку. Око тога понашај се неутрално. Понашај се као да она не постоји. Ако те она „открије“ као свог „поданика“ све ће бити у реду. Државу сви краду, ми својим комунистичким методана, ови нови, својим капиталистичким. Видиш и сам да неког и казне. Неко треба нешто платити, али су наши напори огромни да то плати што јефтиније. Разуме се, успевамо скоро увек.

- Требао си ме пре звати на овај разговор. Неке сам ствари тек сада разумео.

- Немаш ти шта да разумеш и шта да одлучујеш. Теби ће све бити речено и шта да кажеш и како да поступаш. Једина ти је дужност да то не заборавиш и уживај у слободној и демократској Румунији. Ти си после студија, остао више од две године да мало проживиш у тамошњим условима. Добио си довољно новаца на свој рачун, сада, од преосталог купи себи трособни стан. За моменат. Касније, кад постанеш неко и нешто, моћи ћеш да потражиш неку лепу вилу у најбољем делу Букурешта, разбере се.

- Чекао сам да ми се неко од вас јави. Нисам знао како да поступам новим презименом у личној карти и, за тебе, страна особа.

- Има и других који чекају наш знак. Неки су студирали у Европи, неки широм света. Све ћемо ставити на своје место да раде оно што смо ми желели, а сада више не можемо. Или не смемо. Сви нас прате, сви нас прислушкују. Имамо посебан језик, посебне изразе којима се договарамо где и када да се видимо. Увек насамо и у пролазу, као случајно сели уз чашу пива.

- Да ли одржавате везе са иностранством?

- Само са нашим људима и у строгој тајвности, негде на крај света. Имамо их свуда јер се новац мора добро крити. Ако нешто и открију, не одузимају нам много јер имамо своје рачуне и некретнине у преко педесет држава. Цела је наша имовина пребачена у иностранство док се то могло и како се то могло. Та нас је процедура много стајала, али је главнина сачувана

баш тамо где треба. Неке су банке поништене, неки се новац изгубио. Сви људи на овом свету раде за новац. Све зависи од износа и могућности платише. Много ти ствари око тога не могу рећи, неке ћеш сам дознати, о некима нећеш никада појма имати. То и није твој проблем. Ти си рођен да само трошиш туђе паре. Како се то зарађује, појма немаш.

- Добро, шта се онда од мене захтева?

- Ти се бави политиком, лажи и уживај. Дођи до високог положаја да нам омогућиш набавку новог новца. Чим постанеш, рецимо, саветник неког министра, моћићеш нам удесити да ми примимо неки њихов уговор за мало посла али дебеле зараде. Дајемо део новца коме нам се каже, остало је наше. Сви ми имамо некакве фирме. Дали су нам, у тајности, солидну суму долара одмах после те њихове револуције, и рекли нам да отворимо фирму и да послујемо. Моја фирма купује и продаје кокошја јаја. Имам стотину запослених широм Румуније, сада купујемо и продајемо јаја и од гусака, пловака, ћурака, препелица, најесен почињемо и њихово месо. Нема ту велике зараде, али се добро живи и лепо камуфлирају наши тајни послови. Шта теби ту није јасно?

- Мени се чини да ви и даље руководите Румунијом.

- А ко си ти мислио да руководи? Ови преполовљени комунисти у капиталисте, ове продате стране слуге. Економија је најважнији део једне државе. Ми њом руководимо. Политика и администрација послови су за будале и недопечене. То ће трајати овде, најмање док смо ми још живи. До тада ће и наша деца

имати своје дебеле рачуне у иностранству, на парољу или на неко друго име и презиме. Наши ће унуци преузети политику и администрацију и полако, полако постајати независни. За сад, нека нас и странци музу. Ми то добро знамо и детаљно пратимо. Богата је Румунија, има и за њих. Али доста о томе. Дај мало о твом послу. Румунија нема ни једну политичку партију у правом смислу *политички* и у правом смислу *партије*. То су само нека груписања бивших комунистичких високих службеника, неких високих румунских официра свих домена, тајне и јавне полиције. Те се будале не могу и не намеравају договорити и сарађивати. Још слабо познаје један другог. Значајне личности, и наше и њихове, пребацују се из партије у партију за бољи положај. И шта је најгоре, прихватају сваки високи положај у држави, иако појма немају о чему се ради. Тако смо добили свештеника за министра пољопривреде, асистента за министра наставе, књиговођу за министра здравља и све тако док се нисмо осрамотили у код куће и, нарочито у иностранству. Јакe стране државе проверавају сваку особу са којом долазе у контакт, сваку установу са којом се договарају о некој сарадњи и немају поверења ни у кога. Често и у нашег човека. Наш човек може постати оно што му се нуди само уз наше одобрење. Ако ми треба да предложимо неког за неки високи положај, налазимо се у чуду јер немамо поуздане људе. Знају неколико страних језика, али све картароши, женскарроши, пијанице, гори један од другога. Решили смо, и ето и успели, да дошкољујемо младе људе и да их пустимо у политику и

администрацију. Ти си нам један од њих. За тебе зна цело наше удружење, сви те одобравају, сви ће те пратити и сви ће те казнити као државног издајницу једино ако не пазиш шта ти ми наређујемо и шта мораш урадити. Купићеш мобилни половни телефон од неког препродавца за само један разговор са мном. Чим то обавиш, телефон нестаје. Купуј други и чекај моменат разговора. Свој јавни телефон користи нормално и пази шта говориш. Сигурно је да све то неко прати и снима. Ја ћу, преко својих канала, знати где си и чиме се бавиш. Кад затреба бићеш обавештен да ми се јавиш и договоримо где и када да се видимо. За веће разговоре можемо поново у Делти, али у другом насељу и код другог газде.

- Можемо скокнути у до Клуџа на препеченицу. Тамо је најбоља.

- И то знаш. Чувај се пића. Можеш попити нешто само када си сам код куће и када си у пицами, пре спавања. Иначе никако, никада и нигде.

- Није ми то најслабија тачка. Знаш и сам да још нисам ожењен.

- Ако постанеш неком сумњивим, послаће ти лепу цурицу на разоноду и на проверавање. Једноставно ћеш је случајно срести, случајно поразговарати, и случајно доћи у кревет. Сада је кревет најпознатији простор за уживање, за преговоре и за спијунажу. Какве среће будеш. Можеш ударити и на неку нашу па да нам она каже све шта си у стању да издаш.

- Дај нешто конкретно. Шта треба ја да радим од сутра?

- Изабрали смо партију на власти којој ћеш се приближити. Прво купи себи стан, окући се, направи нову личну карту са новом адресом. Јави се председнику те партије у твојој четврти и питај који су услови да те тамо приме као обичног члана. Не тражи више од тога. Кад то буде готово, за два-три месеца, распитај се колико треба да платиш за једно сигурно место посланика или сенатора. Разговарај о томе са председником партије твог насеља, или твог рајона како се то сада каже, и јави ми да се видимо. Ако треба, можемо и у Клужу на препеченицу. То ће бити нека велика сума, треба да поразговарам са својим друштвом, њихово ми је одобрење обавезно. Ту суму плаћа друштво за кога ћеш радити, не за мене лично. Моје друштво, разуме се. Позабави се мало политичким односима у Европској Унији и о интересима Америке у Европи али и у нашој држави. То ћеш одмах подржавати, у почетку скромније али, када будемо платили партији твој избор за посланика, ућићеш у јавне разговоре у корист тих интереса.

- Да ли, овог момента, то твоје друштво припрема само мене за политику?

- Има вас неколико стотина у престоници и у свакој жупанији, али о томе нећемо још говорити. Кад затреба, ја ћу ти рећи ко је твој пријатељ из твоје околине, из твоје партије, којег треба подржавати и којег побијати. Не нападај никог из других партија, припремамо и тамо нове људе за које ти, бар за сада, не смеш знати.

- Ако се будем оженио, треба тебе претходно да обавестим?

- Изабери коју ти волиш, коју ти хоћеш. Али пази, не сме бити политичарка. У вашој се кући политиком и администрацијом само ти бавиш. Она може бити правник, економиста, лекарка, инжењерка у радном односу, али без икаквих политичких проблема. Да ни у њеној породици нема политичара. Ти ми дај њене податке, ми ћемо све то проверити.

- Могу ли донети неку цурицу из Америке?

- Ако ти је само не подметну. То је твој проблем. Поступај како ти је по вољи, али само на своју одговорност.

- Разумем, господине Михај, хоћемо ли кући?

- Твоја су кола у Тулчи, па ћеш колима кући. Мене ћеш оставити на аеродрому у Констанци, ја ћу авионом. За три сата има авион. До тада можемо стићи на време и, успут, нешто и појести.

- Али не овде.

- У праву си. И мени се огадила риба већ три дана, риба и само риба. Само нас чајем од рибе још нису послужили.

- Да се нисмо журили кући, добили би смо, за пар дана, и компот од рибе.

- Мислиш да и они раде са румунском тајном полицијом?

- Раде, сигурно да раде, али не само за румунску. Чим су добили одобрење да отворе приватни пансион за странце, добили су и домаћи задатак. Ако су лепо пословали, треба да их је неки странац из комшилука придобио. Данас је тешко знати ко за кога ради, ко се против кога припрема. Да немаш поверења ни у кога. Пријатељи су човеку највећи непријатељи. Осим

родбине, разуме се. То немој никада да заборавиш. Нико не сме да зна шта је у твојој глави. Говори о чему ти је драго, али нипошто о ономе што желиш и намераваш да урадиш. Услов за успех је тајна око тога. Чим се то дозна, све ти пропада.

- Румунија је већ 28 година у капитализму. Мало је то времена за појаву правог румунског капиталистичког човека?

- Сувише је мало. За сто година пролазе три генерације. Једна другу подиже, једна се од друге одваја и удаљује. Правог румунског капиталисту нема ко да припреми. Осим оно 01% становништва којег интересује политика и држава, остало покушава да се избори за опстанак, свој, а нарочито своје деце. Он прима неку минималну пензију, има само за хлеб, кромпир, пасуљ и купус, понеко млеко, по које јаје. Његово дете нема ништа. Фабрике продате, радна места поништена, вратили им преузету земљу од румунских колхоза, али само земљу. Они немају како да то обраде. Све плаћају, орање, копање, брање. Испада им много јефтиније да све то купе. Има у робним кућама брашно из Мађарске, пасуљ из Египта, кромпир из Пољске, лук из Турске. Нема ничега из Румуније. И, ако се нешто и појави, оно је много скупље од увезеног. Њихова дошколована деца не желе у пољопивреду, за своју струку не могу наћи радно место, живе и пропадају од никакве родитељске пензије. Сада се родитељи буне, многи говоре да је боље било пре, било је мање, али је то мало било за сваког. Села пропадају ка феудализму, градови се ближе неком псеудо капитализму. Од неколико година лепо се осећам на селу, када се вратим

у престоницу, враћам се у други свет. Од ове године први пут осећам одвратност ка селу, први пут, мој Букурешт постаје рај за мене, иако, и овде до раја постоји велика раздаљина.

- Постоји и овде млађи свет. Шта ти људи раде?

- Млађе женске траже радно место за кућну помоћницу и некој од суседних старих капиталистичких држава, мушкарци покушавају неки посао у иностранству, тамо се окуће, заборављају децу и супругу у Румунији, више се не враћају. Кажу, читава четвртина становништва. За сад. Само за сад. Процес је у току. Млађе и лепше супруге, сада кућне помоћнице, брзо налетају на нове паре и чисте кревета са тамошњим бећарима. Не све, али, кажу већина.

- Добро, добро, зар нико не брине о овој држави и о целокупном њеном становништву?

- Нема државе, нема становништва. Да те Бог сачува да ти је потребна нека помоћ, рецимо, лекарска, полицијска, правосудска. Пропао си око тога. То је све бесплатно према закону, али се све дебело плаћа. Ко плати, тај клати. Наш обичан јадник једва има за данашњи хлеб, он се таквој помоћи не сме ни надати.

- Има ли ту неки излаз?

- То треба да нађу политичари. Они руководе, они одлучују. Али, они и највише лажу и краду. Нећеш ни ти, ни твоја деца дочекати прави капитализам. Можда твоји унуци, али и у то дубоко сумњам.

- Зашто ту не помогне ЕУ или Америка?

- Помажу и они колико могу да покраду. Купују фабрику, наводно да је обнове и запосле људе, добијају је пошто-зашто и одмах је руше и продају је као старо

гвожђе. Наћиће се и неко коме треба тај чист и велики плац, и то се продаје. Све укупно, три пута скупље него што је купљено. Они имају у својој држави исто такву фабрику и сада им и Румунија постаје дивни куповни простор. Иглу сам купио увезену из Енглеске, не производи се више у Румунији. О чему ја теби говорим? Сви трвде да је ЕУ нека врста четвртог немачког рајха, да нема благе везе са општеевропсим благодстањем него са немачком доминацијом. Ја мислим да је реч о америчкој доминацији углавном преко Енглеске, а нешто и преко Немачке. Сви о томе дискутују, нико не поставља званично питање. Сви се свакога боје, свако ћути и покушава да што више украде за себе и своју породицу. Кажем ти, ту су у највећој опасности бивше комунистичке државе. Једино се Мађарска, кад и кад, јавно испољава. Али не преузима никакве мере јер су и тамо на власти њихови кућни вампири, као и ми овде. И тамо се лепо краде, а мало зарађује.

- Зашто си ме, онда, навео на тако лош простор. Шта тражим ја овде?

- Ти си мој син и твоје је место овде. Твоја генерација и генерације приближне теби треба да преузму власт у овој држави. Полако, човек по човек. Ове године запошљавамо неколико хиљада наших потомака. Покушајте, ако не иде, знате где је аеродром, а свет је велики.

- Баш кад смо код тога. Ја сам студирао пет година у Америци. Било је тамо људи из целог света. Моја пријатељица је била из Јапана. Студирала је право

и међународну политику. Одржавамо везу и у сталном смо разговору око наше породице.

- Узми Јапанку, ако ти је то жеља. Дај нама само податке о њој да и ми проверимо.

- Она је у Јапану, шта можете ви тамо?

- Не питај, имамо људе у целом свету.

- Ево, овде ћу ти написати њено име и адресу у Јапану, али хоћу одговор за месец дана. Иначе остављам све и одлазим код ње.

- У тебе смо уложили огромне суме новца да будеш оно шта ми желимо. Такав поступак може наљутити моје друштво. Таквим поступком можеш лепо настрадати. Стављаш свој живот у велику опасност. Ја ти ту не могу помоћи. То сам одлучи. Причекај месец дана. Имаћеш наш одговор. Доведи твоју Јапанку, помоћићемо ти да лепо живиш док она не научи румунски и док се не запосли. Или док је не запосли јапанска тајна служба. Све је могуће. Нећемо имати ништа протива ако не ради и против Румуније. Није лоше да и то запамтиш, драги мој Дејане. Или си и име променио?

- Дејан се и даље зовем и тако ће бити док се не преместим у Јапан. Тамо је сасвим други свет.

- Задај себи задатак да си добио дужност да, са твојом и приближним генерација уведеш ред и закон у Румунији. Да се повучемо из ове ЕУ, из свих међународних обавеза. Да Румунија постане румунска, богата и пребогата држава за све Румуне. Али, само за Румуне. Сада је сви краду, и наши и странци, она никако да пропадне.

- Пропада јој народ, шта јој вреди богатство.

- Посла, има ту много посла. Полако све ће доћи на своје место.

- Али не можемо живети изоловано. Морамо се и ми поклонити неком царству.

- Сада смо пројурили руско а примили сва остала светска царства.

- Румунија мора одржавати нормалне односе са свим суседима.

- Са којим суседима? Са Украјином имамо проблема око морске границе, са Мађарском око Ердеља, Са Бугарском око Добруце.

- Можда само са Србијом.

- Ни говора. Њу смо два пута прошлог века преварили. Имали смо међудржавне уговоре о поштовању наших постојећих граница, али смо дозволили и Немцима у Другом светском рату да их са наше територије бомбардују, и 1999. да то исто учине и Американци. Не верујем да у Србији постоје тако велике будале које би поверовале икаквом румунском пријатељству. Разуме се, дипломатски језик је једно, реалност је сасвим друго.

- Румунију нико не напада. Румунија никога не напада. Што је Румунија била под руским надзором, нису је Руси освојили после Другог светског рата. Румунију су западне државе и Америка поклониле Русији. И не само Румунију. Оне су криве за нашу руску доминацију и наш руски комунизам. Сада окривљују Русију као да смо ми, грађани садашње Румуније потпуни неписмени кретени. И као такве, сада нас непрестано плаше руским нападом. Ни говора. Русија неће никада напасти Румунију. Нема шта од ње